

Alespoň ten strakonický na [JAMBOREE 2004](#). V titulku článku jsem si dovolila parafrázovat název úvodní skladby z CD Zákusek Luboše Maliny

Den, kdy banjisté ovládli svět

. I když správně bych měla napsat dva dny, neboť festival byl dvoudenní, proběhl 28. a 29. května, ale já přijela až v sobotu ráno na den druhý.

Slunečný nádherný jarní den přišel jako na objednávku, neboť po pátečním večeru v letním kině byli muzikanti i diváci pěkně promrzlí. Nicméně, o zimě se jen zmínili, ale o vystoupení hlavních hvězd programu, **Waldemara Matušky a Olgy Blechové s KTO**, jsem slyšela jen samou chválu. A nebylo to jen z úcty k chlapíkovi, v jehož rukou mnozí z nás kdysi viděli banjo poprvé v životě. Vypadal prý dobře, zeštíhlý, a zpívalo mu to jak zamlada.

V těsném sousedství letního kina se nachází areál jezdeckého závodiště, kam se přemístila scéna z hradního nádvoří.

Modrotisk

zdroj: www.modrotisk.cz

Divákům na lavičkách třístupňové "tribuny" se nabízel malebný výhled na řeku Otavu (vodácká sezóna už začala :-)) a břeh lemovaný vzrostlými stromy. A zatímco se hlavně malí zájemci projížděli na koních, úderem jedenácté na pódiu nastaly "Staré zlaté časy" (Old time) bluegrassu. Jiří Holoubek (Reliéf, Country Radio) stručně poreferoval o událostech z minulého dne a pozval první kapelu

[EG Revival](#)

, v níž jsme mohli spatřit jeho kolegy z

Reliéfu

(Bureš, Dvořák, Peroutka) a z CR (Ivo Drbohlav). Již z názvu programu a jména úvodní kapely je vám jasné, že na závodišti zněl především bluegrass tradiční, Bill Monroe, Earl Scruggs, gospely a angličtina, přesněji "američtina". S ozvučováním neměl pan zvukař velkou práci, kvarteta zpívala většinou na jeden mikrofon, ale i s početnějšími sestavami si rychle poradil.

Pozdní sběr

(též Fly Boys) s Honzou Klocperkem zpívali i česky ajznbobácké a "ledabyly", mě překvapili instrumentálkou

Den, kdy bluegrassisté ovládli svět

Napsal uživatel Džexna
Úterý, 08 Červen 2004 04:00

Trhanec

. Tak Vojta Zícha už je taky "Old time" :-))) Houslista Jiří Králík se představil v triu

Rowdy Rascals

s kontrabasistkou a zpěvačkou zvukného leadového hlasu Vilmou Orlitovou a banjistou Radkem Hnilicou, a později v domovském

Sunny Side

. Opět v originálech zněly např.

Blue Moon Of Kentucky

či

Handsome Molly

.

Dramaturgovi festivalu Petrovi Kuklíkovi se daří pro Jamboree získávat i hosty ze zámoří. Prvních jsme se dočkali kolem půl jedné. Na scénu přichází starší pár, on s brýlemi v košili a tesilkách připomínající pana profesora, který si po obědě odložil sako, ona mamínu s prošedivělými delšími vlasy v modré halence a květované sukni. **Dick Staber** s mandolínou a **Judith Chasnoff**

s kytarou. Začínají hrát, je polední siesta "

a slunce pálí jen

," odpočíváte a je vám dobře. A žasnete, jak podmanivě mladě zní hlas Judith z rodu zpěvaček typu Joan Baez doplněný civilním lehce sonorním zpěvem Dickovým v melodických, většinou vlastních z tradic čerpajících skladbách, jak dokážou zahrát bluegrass. Když jsme je konečně propustili, poklidně odcházeli jakoby na odpolední procházku :-))) Ale v podvečer se ještě vrátili? Před druhým hostem z USA jsme si poslechli kvartet

Country Coctail

a povšimli si zlatého banja Pavla Kryštůfka. Bill Monroe shůry slyšel

Rose of Kentucky

, ale také řadu instrumentálek.

Než se nachystala k "Poctě Johnu Denverovi" početná sestava **Eagles & Horses**, countryové tance zatančila dívka ze souboru Sluníčko DDM ve Strakonících. Byli celkem roztomilí, zejména chlapi v tanečních variacích s lasem, ale skotačili na reprodukovanou muziku dost děsnou!

Hříbě a Matylda

v nějakých podivných coververzích, snad od Maxim Turbulenc,

Má dáti

-

dal

zaplaťpámbu od Copu. Vzpomněla jsem si na CD Martina Žáka

Písně ze stařícké stodoly

, takovou příjemnou dupárnu k tanci. Asi ji ve Strakonících neznají :-))). Tanečky se protáhly, "Pocta" začala později, ale překvapení, které uprostřed bloku Denverovců z Pardubic nachystal "řidič" Pavel Malina stálo zato. Z Písku přivezl hosta, v Evropě zatím ne příliš známého kytaristu

Brenta Moyera

(např. Lynn Anderson Band) z Nashville v Tennessee. Countryman v džínách se stetsonem přišel, zahrál a ohromil. Co dokáže lidský hlas s jednou kytarou např. v

Take Me Home, Country Roads

nebo v instrumentálně mistrné

Ghost Riders in the Sky!

Country jako řemen! Po kytarové "one man show" mi přišla perlička

Eagles & Horses

pardubické kapely pouze jako slušně i když s chutí zahraný revival, nic víc.

Pak následoval přesun na scénu letního kina s pauzičkou na občerstvení. Bohužel, vybraný guláš už nezbyl, dala jsem si obligátní

Robert Křestán

foto: Vít Školník Urban ©

klobásu a v hledišti se usadila poblíž zvukařského pultu Honzy Friedla, pamětliva zásady "u zvukaře nejlepší poslech". V šestnáct hodin zahájila program dvojice moderátorů **Miša Leicht** a **R**

osta Čapek.

Leicht provázel první polovinou, musel odjet dřív, Čapek pak pokračoval sám. Starý známý nafukovací kozel tentokrát dohlížel na muziku bluegrassových nástrojů v podání naší současné špičky (pomín-li kapely, na které dozíral den předtím). Úvod patřil

Carrabině

, nevděčné úlohy startérů se ujala s počátečním respektem, nabídla převzaté skladby z jiných žánrů (Beatles, U2), aby

Rybářem

v závěru bloku část publika rozezpívala. Přísný Leicht svým plzeňským spoluobčanům přídavek nepovolil, což je jediná výtku z mé strany k jeho moderování, a na scénu pozval další kapelu. Než se nazvučila, podělil se s námi o čerstvé zážitky z Ruska, kde s Copem účinkovali na Rudém náměstí za zády "s plesnivcem" a chrámem Vasilu Blaženého zezadu podepřeného klackem. Diváci řvali.

Nová sekce, čtveřice pánů v černém, si to hrnula na *Pořádněj flám*. Standardní nářez s českými texty a s "ječákem" Marka "Špeka" Drápa si přídavek vysloužil.

Drive

z Brna má výtečnou zpěvačku Veroniku Němečkovou a kytaristu (předsedu

Bluegrassové asociace

) Davida Němečka. Předvedli moderní newgrassovou parádu s dobrem a elektrickým a klasickým pětistrunným banjem v rukou Martina Stehlíka.

Kroutím a házím

jistě znáte.

Monogram

se představil skladbami z nového CD

Cestou Odysea

s výhradně původními skladbami s českými texty. Zpívají všichni pánové a muziku dobře tvrdil kontrabas Pavla Lžičáře.

Během nazvučovacích přestávek se soutěžilo o sponzorské dary, dražila se mandolína Gibson, prodala se za vyvolávací cenu 30 000 Kč (nekoupila jsem), vykládaly vtipy (Čapek strašně), tančily se country tance (utekla jsem) a začal chaozz v pořadí kapel s prohlubujícím se časovým skluzem a ostudným zvukařovým a Čapkovým selháním (trapné) při podvečerním vystoupení Dicka Stabera a Judith Chasnoff. Friedl nebyl na místě, Čapek situaci neřešil. Už jste asi o tom četli :-))). Já ještě připojím několik poznámek k muzice. [Modrotisk](#) z Jablonce nad Nisou, pro mě jednoznačně odpoledne nejzajímavější jak instrumentací tak a aranžemi ať už klasických BG kousků či skladeb ovlivněných muzikou swingovou či irskou (

Irský déšť

).

Mousetrap

přišel navíc s bicími a s písněmi např. od Alison Kraus. Míša Leicht,

Cop

v jedné osobě, se speciální "vydlabanou" bezdrátovou kytarou (

Kříž z plastiku

,

Stopy kol,

Vzdálená

,

Jen pár minut

), poté patřičně černě oděn usedl na motocykl a odfrčel. Americký pár, i přes začátek bez zvuku, opět idyla, ze Slovenska

Country team

, svěží countrygrass s odpichem,

Vabank Unit

, první vrchol večera, miláckové publika, vysloužili si hned dva přídavky,

Robert Křesťan

jedinečný mezi bluegrassáky hlasem ve výrazu a prožitku s

Druhou trávou

v sestavě, jejíž instrumentální schopnosti snad nemají hranic. "Zvlášť závěr jejich bloku byl kouzelný, když si pozvali

Poutníky

, kteří účinkovali hned po nich, na přídavek v písni

Wayfaring Stranger

," napsal mi manažer DT David Němeček, protože v té době už jsem Strakonice opouštěla. Jiří Mach z Poutníků (ptal se zase po anketce :-))) mě ještě ujistil, že zahrají repertoár obdobný jako na Pikovicích, čím letos překvapil

Semtex

, jehož nepřehlédnuté členy bylo možno spatřit v areálu již v podvečer, nevím.

Ale vím, že sobota na Jamboree mi nějak rychle uběhla. Mám ráda muziku bluegrassových nástrojů a sledovat celý den výkvět naší BG scény prostě můžu. A nejen já, ale všichni podobně postižení diváci v hledišti závodistě i letního kina. Viděli byste, jak soustředěně poslouchali a patřičně odměňovali banjová, mandolínová, kytarová, houslová a dobrová sóla a zpěvy. Seděli či postávali, pod pódiem neposkakovali, jak to vídáváme na řadě jiných velkých festivalů (tančil snad jen ten nahatej indián s jednou bledou tváří). Ocenila jsem výkony moderátorů z řad muzikantů, Jirky Holoubka a Míši Leichta, na poněkud nešťastně protahované přestávky a seky už jsem raději zapomněla. Celkový dojem z bluegrassového strakonického svátku, který za oba dny navštívily 2 000 diváků: Xakru, bylo to vono :-)